

Chúa Nhật tuần 22 mùa thường niên năm C

⇒ *Hỡi con, con hãy thi hành công việc con cách hiền hoà, thì con sẽ được người đẹp lòng Chúa quý chuộng. Càng làm lớn, con càng phải hạ mình trong mọi sự, thì con sẽ được đẹp lòng Chúa; vì chỉ có một mình Thiên Chúa có quyền năng cao cả, và mọi kẻ khiêm nhường phải tôn vinh Chúa. (Hc 3:19-21. 30-31)*

⇒ *Khi ấy, nhằm một ngày Sabbat Chúa Giêsu vào nhà một thủ lãnh các người biệt phái để dùng bữa, và họ dò xét Người. Người nhận thấy cách những kẻ được mời, chọn chỗ nhất, nên nói với họ dụ ngôn này rằng:*

“Khi có ai mời người dự tiệc cưới, người đừng ngồi vào chỗ nhất, kẻo có người trọng hơn người cũng được mời dự tiệc với người, và chủ tiệc đã mời người và người ấy, đến nói với người rằng: ‘Xin ông nhường chỗ cho người này’. Bấy giờ người sẽ phải xấu hổ đi ngồi vào chỗ rốt hết. Nhưng khi người được mời, hãy đi ngồi vào chỗ rốt hết, để khi người mời người đến, nói với người rằng: ‘Hỡi bạn, xin mời bạn lên trên’. Bấy giờ người sẽ được danh dự trước mặt những người dự tiệc”. Rồi Người lại nói với kẻ đã mời Người rằng: “Khi ông dọn bữa ăn trưa hay tối, thì đừng mời bạn bè, anh em, bà con hay láng giềng giàu có, kẻo đến lượt họ cũng mời ông, và như thế ông đã được trả lễ rồi. Nhưng khi làm tiệc, hãy mời những người nghèo khó tàn tật, què quặt, và đui mù; ông sẽ có phúc, bởi họ không có gì trả lễ. Vì ông sẽ được trả lễ khi những người công chính sống lại”. (Lc 14:1. 7-14)



- “...Càng làm lớn, con càng phải hạ mình trong mọi sự, thì con sẽ được đẹp lòng Chúa; vì **chỉ có một mình Thiên Chúa có quyền năng cao cả, và mọi kẻ khiêm nhường phải tôn vinh Chúa.**”

+> Phòng/Đội 9 ở trại cải tạo K3 gồm đủ thành phần xã hội = luật sư có, thẩm phán tòa thượng thẩm Saigon (trước 75) có, giáo sư đại học có, thầy giáo trung&tiểu học có, nguyên đại đội trưởng/trung đoàn trưởng VNCH (lẽ tất nhiên trước 1975) có, y tá có, bác sĩ chuyên khoa có, chuyên viên mổ bò mổ heo có, v.v... Sau 6 giờ chiều, cửa phòng giam ra vào khoá trái lại, các cải tạo viên tùm ba tùm bảy rít thuốc Lào 3 số 7, hớp vài ngụm trà thơm ngon hoặc lá gì gì cũng có, rồi tán gẫu đủ chuyện vui buồn, tục tằng (về “chuyện ấy...”) hay trí thức, hoặc cao thượng tâm linh triết học tôn giáo và khoa học cũng không thiếu...

Một hôm, không nhớ rõ xuất phát từ đâu, một đề tài vừa có tính cách khoa học kỹ thuật, vừa triết học tôn giáo rộ lên rất xôm tụ: nào là “*con người... hết sẩy – vừa làm chủ vũ trụ, vừa tạo ra sự sống* –“, nào là con người với trình độ khoa học kỹ thuật hiện đại làm ra trứng gà, trứng vịt, trứng ngỗng, nuôi sống bào thai sinh vật, kể cả con người, trong ống nghiệm, v.v... *Như vậy thì ai bảo là sự sống duy nhất đến từ Thiên Chúa hay Đấng Tạo Hóa nào đó? Con người cũng tạo ra được vậy!*

Bầu không khí sôi nổi hăng say lên hẳn, pha lẫn tiếng cười haha hô hô tự mãn tự đắc khác thường. Một tiếng khá lớn vang lên làm cả nhóm bỗng im bật – thì ra đó là tiếng nói của giảng viên Đại Học Saigon tên Hồi tự Hoàng, một người rất được các bạn tù kính nể - “à... mà các trứng gà, trứng vịt, trứng ngỗng đó có ấp cho ra gà lộn, vịt lộn, ngỗng lộn không nhỉ - hay là cho ra gà con, vịt con, ngỗng con không nhỉ? Nếu có thì tôi mới tâm phục khẩu phục “*quyền năng cao cả của con người tạo vật*” trên sự sống mà theo tôi biết **CHỈ CÓ Đấng Tạo Hoá Muôn Loài** mới có được”. +> *câu thành ngữ cổ xưa của người Nhật : "Bông lúa chín là bông lúa cúi đầu". Bao thế hệ đi trước của người Nhật đã truyền lại lời dạy đó cho con cháu : Một cây lúa khi được mùa, trĩu hạt, thì nó biết cúi đầu. Khi mình đã sung túc thịnh vượng, không được ngêch mặt lên trời tự mãn kiêu căng, nhưng biết cúi mình để kính trọng và yêu thương người khác ! (Cám ơn anh Bửu Long đã email chia sẻ) – câu thành ngữ thật đáng cho chúng ta suy gẫm...*

- ... Rồi Người lại nói với kẻ đã mời Người rằng: “Khi ông dọn bữa ăn trưa hay tối, thì đừng mời bạn bè, anh em, bà con hay láng giềng giàu có, kéo đến lượt họ cũng mời ông, và như thế ông đã được trả lễ rồi.

Nhưng khi làm tiệc, hãy mời những người nghèo khó tàn tật, què quặt, và đui mù; ông sẽ có phúc, bởi họ không có gì trả lễ. Vì ông sẽ được trả lễ khi những người công chính sống lại”.

“...Khi ông dọn bữa ăn trưa hay tối, thì đừng mời bạn bè, anh em, bà con hay láng giềng giàu có, kéo đến lượt họ cũng mời ông, và như thế ông đã được trả lễ rồi”.

+> Chúng ta thường nghe nói và nhắc nhở con em chúng ta: “**có đi có lại mới toại lòng nhau**”



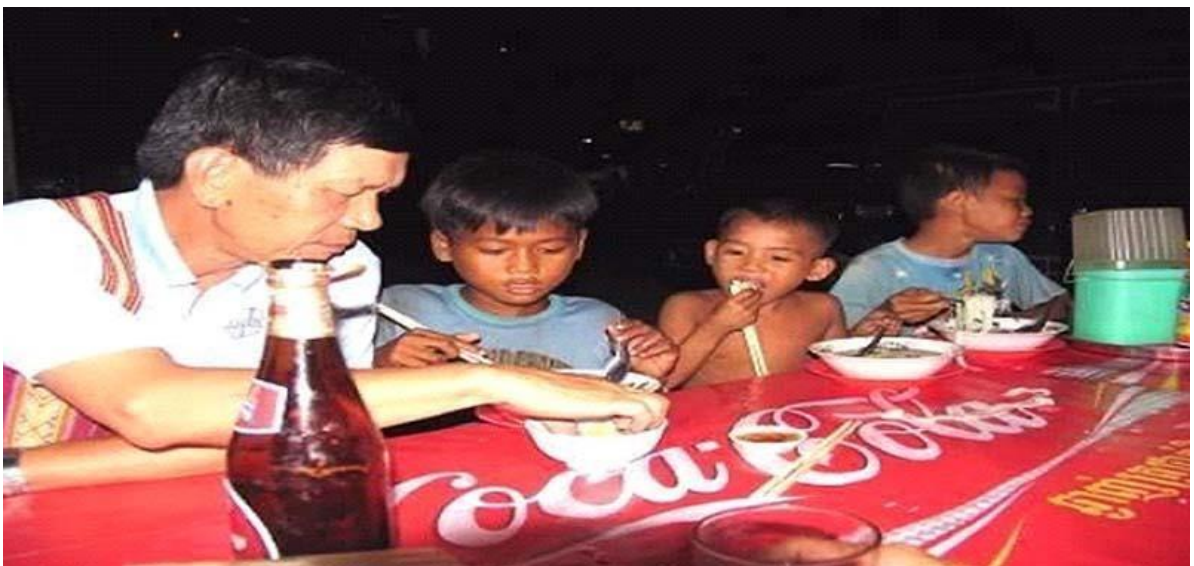
+> Đức Giêsu cũng đã từng phán dạy : ‘Anh (Chị) Em hãy làm cho người ta những gì mà ACE muốn người ta làm cho mình’ đó sao?



→ “...kéo đến lượt họ cũng mời ông, và như thế ông đã được trả lễ rồi”

Phải chăng Đức Giêsu làm sáng tỏ hơn điều Người đã phán dạy: “Khi bố thí (làm việc thiện), tay trái không biết việc tay phải làm... – như thế Cha ở trên trời sẽ ban thưởng lại cho anh em... -“

⇒ Đức Giêsu còn diễn giải cách minh bạch ý tưởng này khi Người phán dạy: **“Nhưng khi làm tiệc, hãy mời những người nghèo khó tàn tật, què quặt, và đui mù; ông sẽ có phúc, bởi họ không có gì trả lễ. Vì ông sẽ được trả lễ khi những người công chính sống lại”** == Nếu nhớ lại những ngụ ngôn về tiệc cưới và khách “danh dự” đã được mời, nhưng họ viện đủ lý do để khước từ đến dự tiệc cưới, ông chủ mới ra lệnh cho gia nhân ra “mời/mời ép” tất cả những người từ hang cùng ngõ hẻm bất kể là ăn xin, mù què, bất toại, nói chung là những người nghèo đói, bệnh tật, v.v. vào bàn tiệc... +> Tôi chia sẻ cùng quý Bạn một cảm nghiệm thật cảm động: Trong một chuyến thăm viếng các Anh Em cộng đoàn tại Nam Vang, chiều tối, Huynh Grégoire Tân và tôi đi hóng mát bờ sông. Huynh Tân nghĩ ý “chiêu mời” bất kỳ em bé nào lang thang đầu đường xó chợ đến “ăn tiệc” tại một quán ăn ven bờ sông; tôi đồng ý. Trong khi Huynh Tân đi “chiêu mời” thì tôi ngồi sẵn ở quán ăn để “tiếp khách”; vì không biết tiếng Khmer nên tôi làm hiệu cho chủ quán (biết ít nhiều tiếng Anh) nói tiếng Khmer với mỗi em và cung ứng bất kỳ món ăn nào mỗi em thích chọn. Một em trai nhận món ăn trong hộp xốp, đến ngồi bên cạnh tôi. Tôi ngạc nhiên không thấy em mở hộp, cũng không ăn uống gì; khổ nỗi em không nói tiếng Anh nên chỉ trơ mắt nhìn tôi khi tôi nói “em ăn đi!”, rồi em nói một câu khá dài tiếng Khmer – làm sao tôi hiểu cho được! – Bà chủ quán nói tiếng Anh: “em muốn đem về cho bà mẹ đang đau ốm ở nhà!” Tôi vỗ vai em, bảo “đi đi! Và trở lại đây nghe!” Khoảng 5 phút sau, em trở lại hai bàn tay trắng. Tôi làm hiệu cho em cứ đặt món ăn nào em thích...



- ⇒ Tâm tình hiếu thảo của em bé nêu trên như ghi khắc trong tâm trí tôi, nên những lần “tiếp mời” các em đến “dự tiệc bờ sông”, tôi luôn nhờ ông/bà chủ quán nói cho các em biết “nếu ai có cha/mẹ đang ốm nằm nhà mà chưa có gì ăn tối thì đừng quên đặt thêm một phần cho cha/mẹ...”
- ⇒ “... *Vì ông sẽ được trả lễ khi những người công chính sống lại*” = Phải chăng Đức Giêsu tái xác nhận bài giảng của Người về ngày phán xét cuối cùng? == “**Hỡi những người được Cha Ta chúc phúc**, hãy đến hưởng phần thưởng dành sẵn cho các người, vì khi Ta khát, Ta đói, Ta mình trần, Ta đau ốm bệnh tật, Ta bị tù tội áp bức... các người đã cho Ta uống, cho Ta ăn, cho Ta áo mặc, đến thăm viếng ủi an Ta, giúp đỡ Ta...”



+> Chúng Ta thừa biết phần tiếp (phần 2) của đoạn Đức Giêsu giảng dạy nêu trên:

*"Quân bị nguyên rửa kia, đi đi cho khuất mắt Ta mà vào lửa đời đời, nơi dành sẵn cho tên Ác Quỷ và các sứ thần của nó. Vì xưa Ta đói, các người đã không cho ăn; Ta khát, các người đã không cho uống; Ta là khách lạ, các người đã không tiếp rước; Ta trần truồng, các người đã không cho mặc; Ta đau yếu và ngồi tù, các người đã chẳng thăm nom" Bấy giờ những người ấy cũng sẽ thưa rằng: "Lạy Chúa, có bao giờ chúng con đã thấy Chúa đói, khát, hoặc là khách lạ, hoặc là trần truồng, đau yếu hay ngồi tù, mà không phục vụ Chúa đâu?" Bấy giờ Người sẽ đáp lại họ rằng: "**Ta bảo thật các người: mỗi lần các***

ngươi không làm như thế cho một trong những người bé nhỏ nhất đây, là các ngươi đã không làm cho chính Ta vậy". (Mt. 25:40-46)



Vấn đề là Anh Chị Em mình **muốn được** nghe **Vị Thẩm Phán** nói với mình phần 1 hay phần 2 mà thôi! = **YOUR CHOICE!** =

